

Arnhem, 21 april 2024

Lieve *Redstones*,

Deze week zag ik een filmpje waarop wandelaars in Nevada *redstones* uit de Krijttijd vernielden.

Zandsteen dat honderdveertig miljoen jaar had doorstaan, verpulverde onder de handen van toevallige passanten die hun vergankelijkheid wilden markeren door vernietiging omdat ze de tijd weg voelden glijden uit hun greep.

Het was een week waarin de verwarming weer aansloeg. Ik plantte een sprietige kweeper in de voortuin en zaaide wilde korenbloemen voor de steenhommels en metselbijen.

Dat compenseerde het verlies van de rotsformatie niet, maar het voelde goed iets kleins bij te dragen aan de wereld.

Deze week bedacht ik dat ik nooit op een bangalijs heb gestaan, terwijl ik toch mijn promiscue periode heb gehad; Het waren de dagen van ontbijt met chips en sigaretten. Tegenwoordig struin ik langs de lege kamers van het huis om zachtjes mopperend alle zinloos brandende lichten uit te doen.

Het is een vreemde gedachte dat die twee levens met elkaar verbonden zijn, en dat het mijn lichaam is die die verbinding vormt.

Deze week klikte ik op ongewenste reclame voor een seniorenpas, kreeg ik een oplichtersmiltje met de titel: *time is slipping away from your grasp* en moest ik de gezichtsherkenning van mijn telefoon opnieuw instellen omdat mijn telefoon mijn gezicht niet meer herkende.

Deze week heb ik, in een verwoede poging bij te blijven, wat *bitcoins* aangeschaft. Binnen een paar dagen halveerde de belegging. Ik had net zo goed in krasloten kunnen investeren. Of in ijsblokjes.

Of in *redstones* uit de Krijttijd.

Gelukkig heb ik niet zoveel om te investeren, het ging om één tiende *bitcoin-cent*, dus het verlies viel mee. Wel heb ik een inzicht verworven: wie bij wil blijven raakt soms zowel zijn tijd als centen kwijt.

En inzicht is ook winst, dus rekende ik mezelf toch rijk.

Al was ik dus niet rijk aan tijd; die was immers *slipping away from my grasp*.